

nak ez a politikája hozta létre és varrta nyakába Ausztriának az állandó bankjegy-deficitet, ez a politika megszilárdítja és fokozza függőségét, ez a politika okozza a hiányszágokat, mind belső, mind külső vonatkozásban, s végül ez a politika vónja maga után valutája állandó elértéktelenedését és a dolgozók életszínvonalának csökkenését.

Valóban, a „Marshall-terv segítsége” teljesen megfosztja Ausztriát az újjászületés és az újjáépítés reményétől.

A „Marshall-terv” Ausztriában való végrehajtása lerántja a leplet és feltárja: mi ez a „terv”? Ez álnok terv Ausztria és a „Marshall-tervben” résztvevő többi országok belesodrása az újabb háború gazdasági alapjának előkészítésébe a Szovjetunió és a népi demokratikus országok ellen. Ez a terv a régi Ausztria visszaállításának a terve és az a célja, hogy az amerikai monopólisták, az imperialisták, kalandorok számára felvonulási területet teremtsen.

E. N.

MAGYARORSZÁG

az új évbe az ötéves terv megkezdésével lépett. A szocializmus építésének közvetlen feladatai töltik be a közéletet.

Az ipar államosításának befejezése, azaz a tíz munkásnál többet foglalkoztató üzemek, valamint a külföldi tőketulajdonú képező vállalatok államosítása a szocializmus zavartalan építését biztosítja. Erre szolgál a munkaerő tervszerű elosztását, a szakmunkásképzés fokozását biztosító törvény is. Hazánkban a munkanélküliség helyébe az egyre fokozódó munkásszükséglet lépett. Hiszen 1949. januárjától havi 20.000 új munkás került a termelésbe.

Az ipar szocialista fejlődésének legfőbb biztosítéka azonban a munkaversenyek állandósulása és a magyar sztáhanovista mozgalom kialakulása. Itt jelenik meg az a változás, ami a tőkés rendszerben végzett munkát élesen megkülönbözteti a szocialista rendszerben végzett munkától. *A munka nálunk most kezd a dolgozók tudatában dicsőség és becsület dolgává válni.*

Ez a fejlődés a sztálini versenyek során állott be. A munkásosztály, Sztálin elvtárs iránti szeretete volt az a mozgatóerő, mely a tömeges munkaversenymozgalmat létrehozta és a sztáhanovista teljesítményeket megteremtette.

Ötéves tervünkhöz a tavalyi év sikerei és eredményei szolgáltatják a biztos alapot. Nem kis eredmények ezek! *Egyedül a tavalyi esztendő második felében az év első feléhez képest 29,6%-kal emelkedett a magyar ipar termelése. A munka termelékenysége ugyanezen idő alatt 7,3%-kal nőtt.*

A termelés fejlődésének ez az irama a régi, úri Magyarországon teljesen elképzelhetetlen volt. Csak a proletárdiktatúra államának szervezőereje, mely az ország erőforrásait a szocializmus építésére mozgósítja, irányozhatott elő az idei évre olyan beruházásokat, melyek a régi Magyarországon *beruházásainak tizenkétszeresére rúgnak.*

Idei költségvetésünk az eddig *legnagyobb magyar költségvetés*, mely a stabilitáció évének költségvetését *négyszeresen* múlja felül. S ugyanakkor idei államháztartási mérlegünk 80 millió Ft felesleget irányoz elő.

Az ipar eredményeit nyomonköveti a mezőgazdaság fejlődése. A termelő csoportok és gépállomások küldötteinek tanácskozásán hallhattuk, hogy ma már *76.000 termelő csoporttag, tehát családostól 70.000 paraszt 360.000 holdon műveli kollektíven, nagyipari módon a földjét.* Egy év alatt a termelőcsoportok taglétszáma *ötszörösére* növekedett. A küldöttek tanácskozása vállalta, hogy az idei évben *20%-kal többet* fog termelni az egyéni módon gazdálkodóknál.

Ezek az eredmények, amik a szocializmus útján való diadalmas előretörésre jellemzők, éles ellenállásba kergetik azokat, akik a dolgozó nép kizsákmányolásából kövéredtek: a kulákokat. A lengyelkápornai gyilkosság, melyet a titóista Dobó és kuláktársai követtek el, a tömeges kulákszabotázs, a vesztét érző tőkés osztály maradékai kétségbeesett ellentámadásának jelei.

A kulákok, valamint a tőkéjüktől megfosztott bankárok, gyárosok kétségbeesetten látják, hogy a népi demokráciában a dolgozók létfenntartási költségei egy év alatt *7,4%-kal csökkentek*, hogy az élelmezési költségek egy év alatt *12,4%-kal* lettek alacsonyabbak.

Ugyanilyen kétségbeesett dühvel néznek hazánkra a külföldi imperialisták, akik a népi demokráciák sikerei következtében saját országuk dolgozóinak növekvő forradalmi megmozdulásaira számítanak.

Vogeler, Sanders és Geiger angolszász ügynökök leleplezésével és letartóztatásával a magyar államvédelmi szervek ébersége ismét meghiúsította az imperialista

ellenség törekvéseit. S az Amerikai Egyesült Államok és Anglia hiába kísérte meg, hogy nyomást gyakoroljon ránk. *A kis Magyarország függetlenségét hatalmas szövetségesi, elsősorban a Szovjetunió, biztosítják.*

Belpolitikai helyzetünket tehát a szocializmus útján való előretörés jellemzi, mely nem szorítkozik az ipar területére, hanem egyre erőteljesebben hatja át a mezőgazdaságot is.

Az osztályellenesség természetesen megkísérli, hogy gyilkossággal, szabotázzsal, becsapással küzdjön ellenünk, a dolgozó nép azonban széles sorokban zárkózik fel a proletáriátus harcát vezető kommunisták, Rákosi Mátyás pártja mögé.

A magyarországi fejlődés zavartalanságát — látjuk — nem csak a kulákok, spekulánsok, hanem az imperialisták is meg szeretnék akadályozni.

A KÜLPOLITIKAI HELYZET

az imperialisták fokozódó agresszivitása jellemzi.

Az olaszországi Modenában január 9-én vérfürdőt rendezett az amerikaiak lakáskormányja, a Vatikán támogatását élvező de Gasperri kormány rendőrsége. A vérfürdőt Arturo Musco modenai rendőrőrnök rendezte, aki Mussolini fasiszta pártszolgálatos gárdájának vezetője volt. Egyik oldalon tehát az olasz — amerikai fasiszták szövetsége állott. Másik oldalon a hősi halált halt munkások között három partizán volt, tehát a frontok csaknem ugyanazok, mint a 2. világháború főfrontjai voltak. A fasiszta tőkésék állnak szemben a munkásokszállal, mely köré Olaszországban a földfogó parasztok, az Olaszország függetlenségéért harcoló hazafiak tömörülnek. Csak éppen Hitler Németországa helyébe Truman Amerikája lépett.

Az imperialisták növekvő agresszivitása látható abból is, hogy Francót, Hitler és Mussolini teremtményét, most be akarják vonni az Északatlanti Szövetségbe.

A szentévi megnyitására Rómába érkezett Franco külügyminisztere, Artajo. A Vatikán ugyan lehetővé tette, hogy a bűnök feloldozásával járó szentévi zárandoklatot meg lehessen váltani az útköltség Rómába való küldésével, Artajo azonban személyesen jelent meg. Utazásának célja a News Chronicle szerint egy „keresztény liga” létrehozása volt, melyben Spanyolország, Olaszország, Franciaország, Portugália és Nyugat-Németország egyesülne. A terv mögött — s erről a római sajtó nyíltan beszél — az USA és a Vatikán áll s a „keresztény liga” kiegészítené az Északatlanti Szövetséget.

A szent szövetségesek célja egyszerű: háború. A kanadai Standard című lapban olvashatóan a kanadai hadügyminisztérium tudományos kutató intézetének vezetője, egy bizonyos Omond McKillop Solandt nevű úr így nyilatkozott e magasztos célokról: „A legörvendesebb kilitásaink vannak az emberek tömeges megsemmisítésére vonatkozólag.” Vagy pl. Montgomery angol tábornagy szerint — amint az angol Reynolds News írja — az új háború „valóságos ünnep lesz számunkra és igen sok embert fogunk megölni”.

Az északatlanti szerződéssel kapcsolatban Franciaországra 30 divízió kijállítását bízták. Franciaország hadikiadásai jelenleg 600 milliárd frankra rúgnak. (Az amerikai dollársegély ugyanakkor 250 milliárd frank!) Anglia hadikiadásai 1949-ben 800 millió fontsterlingre rúgtak, 1950-re 1200 millió fontsterling van előirányozva. Kanada 586 millió dollárt költ erre a célra, történelmében eddig sosem látott összeget.

Az amerikai imperializmus lassankint ugyanolyan szerepet kezd játszani a többi tőkés országgal szemben, mint a náci Németország a meghódított Európában. Az északatlanti szövetség „védelmi bizottságának” élén az USA hadügyminisztere, Johnson áll. A katonai bizottság feje az USA vezérkari főnöke, Bradley. Az európai országokban nagylétszámú amerikai katonai missziók dirigálnak, ellenőrzik Nyugateurópa hadseregeit, hadiiparát.

Az imperialisták agresszív tervei nagy szerepet szánnak Nyugat-Németországnak. A felállítandó német hadsereget — mint ezt a Newsweek írja — „a kontinens fő emberanyag forrásának” tekintik. Jelenleg mint kiképzőszázaljak, ipari rendőrség, szolgálati alakulat stb., stb. kb. félmillió német áll fegyverben. Az új német hadsereg felállításának a tervét Hitler volt vezérkari főnöke, Halder készítette el. A kivitelezést a náci Manteuffel tábornok irányítja. A repülőegységeket a náci Stumpf és Student tábornok szervezi, a haditengerészetet Schultze és Machenz náci admirálisok. Szerephez jutott Franke ezredes a Hitlerjungend volt helyettes vezetője is.

Igy épül újjá a fasiszta Németország hadigépezete. A fegyverkezést egy német-

amerikai bank finanszírozza. Nagy szerepet játszik ebben Pferdemenges hitlerista bankár.

Az I. G. Farben máris harcra gyárt, a hamburgi fegyvergyár bombát, a Messerschmidt gyár vadászpülőgépeket.

Ujra felhangzottak Németországban a sovinizmus jelszavai.

Az angol Economist arról ábrándozik, hogy a németek háborút indítanak az Odera-Neisse vonal eltörléséért. Ludwell Denny amerikai újságíró megírta, hogy az USA és Anglia vezető körei Nyugat-Németországtól egy szovjetellenes háború elindítását várják.

Maga az USA fantasztikus összegeket költ a háborúra. Idei költségvetésének 71%-a erre szolgál 13 és fél milliárd dollár a hadseregre, 817 millió dollár atombombára, több, mint 3 milliárd a marshallizált országoknak felfegyverzésére, több, mint 1 milliárd az Északatlanti szerződés fegyverszállításaira, stb. stb.

Mindez egy új hábcru előkészítését szolgálja.

A háború az a csodaszer, melytől az imperialisták azt várják, hogy megoldja a hanyatló tőkés gazdaság kérdését. Egy év alatt az USA ipara 22%-kal csökkent. 1949-ben 257 milliárd dollár volt az USA államadóssága.

A háborútól remélik az imperialisták, hogy megingott vagy elvesztett gyarmati pozícióikat újra megszüldüthetik.

Acheson provokáló kijelentései, melyekkel a Szovjetuniót és Kínát, a Szovjetuniót és Mongóliát megpróbálta egymás ellen ingerelni, beleütköztek a kínai és mongol nép Szovjetunió iránti szeretetébe és erélyes visszautasításra találtak.

A Kínai Köztársaság és a Szovjetunió közötti barátság meg nem ingatható alapokra épült.

A Viet-Nami szabadságharcos kormányának a Szovjetunió és Kína, valamint Korea részéről történt elismerése újabb súlyos csapás az imperialistákra.

Hiába utazott Nehru, indiai miniszterelnök az USA-ba. Csang-Kaj-Sek sorsa kísért minden áruló szeme előtt. Az indiai belügyminiszter, Pathel szavai szerint: „Nagyon kritikus időköt élünk. Munkásaink nem azoknak a személyeknek a befolyása alatt állnak, akik helyes úton vezetnék őket. Önök látják, mi megy végbe India körül, Malajzián, Kínában és Burmában. Nem vagyunk túlságosan messze tőlük.”

Cecil Rhodes, az angol imperializmus egyik főalakja 1895-ben kijelentette, hogy „aki nem akarja a polgárháborút, annak imperialistává kell lennie“. Azaz idegen népek kirablását tekintette a „szociális probléma megoldásának”.

A gyarmati népek szabadságharca fél évszázaddal később valóban különösen kiélezi „a szociális problémát“ az imperialista országokban.

Tavaly — Truman szerint — 50%-kal nőtt a sztrájkok miatt kiesett munkanapok száma az USA-ban. Jelenleg 40 millió munkanélküli van a világon.

Az imperialisták abban bíznak, hogy egy háború a polgárháború kérdését is megoldja. Pedig „csak aki agkori gyermekébe esett, az gondolhatja, hogy a tüzéség törvényei erősebbek a történelem törvényeinél.“ (Sztálin)

A tömegek egyre világosabban és élesebben foglalnak állást a háború ellen. A békéért folyó szervezett harc egyre hatalmasabb méreteket ölt. A francia és olasz munkásokhoz, akik megtagadták a hadianyag szállítást egyre szélesebb tömegek csatlakoznak Európában és Afrikában.

Akár a Kuo-Min-Tang küldötteinek az ENSZ-ből való eltávolításáról van szó, akár Németország demokratikus egységéről, akár az olasz és francia tömegek békéért folyó harcáról, az események a kommunistákat, a Szovjetuniót, a béke tábort erősítik.

Clayton, volt USA külügyi államtitkár beismerte, hogy „a hidegháborút a Szovjetunió nyeri meg. A kommunisták felébresztik a tömegeket és ne álltassuk magunkat: a tömegek hallgatnak a kommunistákra.“

A Szovjetunió és a népi demokráciák állandó gazdasági megerősödésével együtt nő a békéért a szocializmusért küzdő tömegek tábora, rohamosan közeleg az imperializmus pusztulása.

Ez teszi éppen az imperialisták kétségbeesett kalandorpolitikáját oly veszélyessé, mindenre elszánttá.

Megfekezésükre szükség van a tőkés országok békemozgalmának és a gyarmati népek szabadságharcának növelésére. Nem kevésbé fontos azonban az is, hogy a Szovjetunió és a népi demokráciák felkészüljenek minden agresszív kísérlet visszaverésére.

Ezért kell nekünk, a magyar Néphadsereg tagjainak minden erőnkkel erősítenünk honvédelmünket.

A. K.